

20 χρόνια λογοκρισίας στα δικαστήρια για ένα ντοκιμαντέρ του 2002

**ΟΝΕΙΡΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ**

μονόλογος του ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΜΠΑΚΡΙ

Translation of **ΜΟΗΑΜΜΕΔ ΒΑΚΡΙ'S monologue** in Modern Greek
by the HELLENIC THEATRE/DRAMA & EDUCATION NETWORK (TENet-GR)

www.TheatroEdu.gr

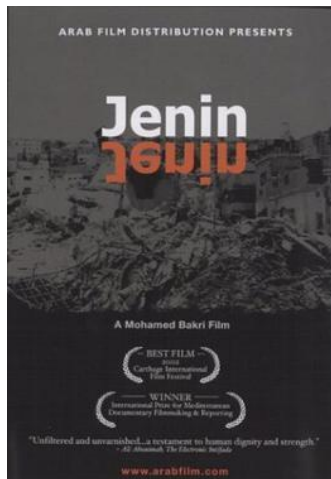
ARTISTS ON THE FRONTLINE www.artistsonthefrontline.com / THE FREEDOM THEATRE www.thefreedomtheatre.org

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΜΠΑΚΡΙ

ΗΘΟΠΙΟΣ & ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

**ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΟΥ
ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ «ΤΖΕΝΙΝ
ΤΖΕΝΙΝ»**

Μεγάλωσα με τις αξίες της
απελευθέρωσης, ότι όλοι
πρέπει να είμαστε
επαναστάτες. Μέχρι τα
δεκαπέντε μου ονειρευόμουν ότι πάω στον Λίβανο με τα πόδια, για να γίνω μαχητής.

Προτού φτάσω, μες στην ερημιά, θα μου έκανε επίθεση μια τίγρη, θα τη σκότωνα, θα την έσερνα πίσω μου και θα συνέχιζα τον δρόμο μου. Αυτή η τίγρη θα ήταν το εισιτήριό μου για να ενταχθώ στον Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, και θα γινόμουν ήρωας. «Τι άλλο θέλετε; Σκότωσα τίγρη!»

Και πράγματι, πήρα τον δρόμο για τον Λίβανο, με σκοπό να σκοτώσω την τίγρη. Αλλά στον δρόμο για να γίνω επαναστάτης, καθώς έπεφτε η νύχτα κι επικρατούσε το σκοτάδι, φοβήθηκα. Έβλεπα με τη φαντασία μου πού κρύβονταν τα τέρατα και οι ύαινες. Έτσι αποφάσισα να γυρίσω πίσω.

Ήταν όνειρα, όνειρα ενός παιδιού που ήθελε να γίνει επαναστάτης, αλλά δεν είχε το θάρρος να σκοτώσει μια τίγρη. Κι έτσι έμειναν όνειρα.
Αλλά είχα εμμονή. Ίσως αυτός να ήταν και ο λόγος που ασχολήθηκα με τον κινηματογράφο και με το θέατρο. Επειδή η δυνατότητα να πραγματοποιηθούν τα όνειρα της απελευθέρωσης υπάρχει, όχι μέσω του ένοπλου αγώνα αλλά μέσω του πολιτισμού.

Ήμουν ηθοποιός κι έπαιζα σε μια παράσταση στη Ναζαρέτ, όταν έφτασαν τα νέα ότι γινόταν σφαγή στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν. Ακούσαμε τους βομβαρδισμούς, οπότε αποφασίσαμε να σταματήσουμε την παράσταση.

Πήγαμε με τη Βαλεντίνα, τη συνάδελφό μου, στη διαδήλωση.
Στη διαδήλωση ένας ηλικιωμένος Ισραηλινός με στρατιωτική στολή, με άγριο βλέμμα, έβγαλε ένα αυτόματο κι άρχισε να μας πυροβολεί. Μια σφαίρα βρήκε τη Βαλεντίνα στο χέρι.
Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που βρέθηκα σε τέτοια σκηνή. Πρώτη φορά είδα τόσο πολύ αίμα.

Κι άρχισα να σκέφτομαι: αν αυτοί οι στρατιώτες μας αντιμετώπισαν με τόσο μίσος την ώρα που διαμαρτυρόμασταν ειρηνικά, τι θα έκανε ο Ισραηλινός στρατός στη Τζενίν, που θα συναντήσει σθεναρή αντίσταση;

Νοίκιασα ένα τζιπ, μια κάμερα και μια συσκευή ήχου.
Διεισδύω μέσα από τα βουνά μια κλειστή στρατιωτική ζώνη. Πέρασαν οι αυτοκινητοπομπές του Ισραηλινού στρατού κι εμείς προχωρήσαμε μέχρι που φτάσαμε στη Τζενίν.
Όταν είδα την κατάσταση εκεί και σε τι έκταση είχε καταστραφεί η Τζενίν, παρέλυσα. Δεν ήξερα τι να κάνω, το σώμα μου έτρεμε.

Κατάφερα να μαζέψω το κουράγιο μου και για πέντε συνεχείς ημέρες κινηματογραφούσα ό,τι έβλεπα. Μια αυθόρμητη πράξη με τις περιορισμένες δυνατότητές μου... Περπατούσα στους δρόμους και κινηματογραφούσα τους ανθρώπους που συναντούσα.
Από την πρώτη προβολή του ντοκιμαντέρ μου «Τζενίν Τζενίν» αντιμετώπισα διαμαρτυρίες, εκδίκηση και εκφοβισμό. Προσπάθειες να με φιμώσουν, για παραδειγματισμό όσων σκέφτονται να αναλάβουν δράσεις που κριτικάρουν το Ισραήλ.

Οι δίκες και οι διώξεις συνεχίζονται εδώ και 20 χρόνια, από το 2002 μέχρι σήμερα. Έχω κουραστεί, κουράστηκα, οι ίδιες ιστορίες, οι ίδιες κατηγορίες.
Το 2021 μου επέβαλαν πρόστιμο 55.000 δολαρίων για δυσφήμιση ενός Ισραηλινού λοχαγού που συμμετείχε στην εισβολή στον καταυλισμό της Τζενίν.
Στη συνέχεια, ο δικαστής έδωσε εντολή να απαγορευτεί δια παντός η προβολή του ντοκιμαντέρ.

Σήμερα εξακολουθώ να λέω την ιστορία μου, γιατί δεν βλέπω άλλη λύση ούτε έχω κανέναν άλλον τρόπο να αντιμετωπίσω την υπόθεσή μου, εκτός από το να την παραδώσω στον κόσμο.
Το όνειρό μου είναι να πω την υπέροχη ιστορία της Παλαιστίνης, να μιλήσω για τη ζωή μου και για τις ζωές μας.
Αλλά προς το παρόν, πάω να κάνω ένα τσιγάρο.

(Μετάφραση από τα αγγλικά: Τζένη Καραβίτη 2023)
(Επιμέλεια: Αλέκα Πλακονούρη)